

holde; dér synes jeg at sporene burde skræmme en smule.

Til fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Arne Melchior vil jeg blot sige, at jeg såmænd ikke, selv om jeg måske også er ret tæt på at have adkomst til det, skal blande mig i den ædle kappestrid om, hvorvidt Gamle eller Ny Testamente skal »overrule« hinanden. Jeg synes, at det er glimrende, at man har hvert sit kærlighedsforhold til bibelske tekster, uanset om de er fra ældre eller nyere tid.

Fru Birthe Rønn Hornbech var inde på spørgsmålet om de bosniske krigsflygtninge. Jeg mener ikke, at der er særlig grund til at gentage den debat, som vi har afsluttet, men da der lå et par konkrete spørgsmål i det, vil jeg blot komme med den oplysning, at Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening i en række forskellige runder har diskuteret alle de præcise spørgsmål om integrationen af de bosniske krigsflygtninge.

Vi har senest ved et møde den 17. marts besluttet at sende en foreløbig orientering ud til kommunerne, og af den fremgår en række forskellige ting, som vil være af meget stor værdi også for planlægningen i kommunerne, og det vil derudover blive fulgt op af nye oplysninger til kommunerne, når den sidste forhandlingsrunde er færdig. Jeg vil blot nævne nogle få ting fra det:

Vi er fra regeringen indstillet på selv med en integrationsperiode på kun 9 måneder at give fuld refusion for bistandshjælpen i 18 måneder, og det er netop for at understrege, hvor stor en vægt vi lægger på netop denne del.

Vi er også enige med kommunerne om, at når folk flytter ud fra asylcentre, skal der ikke bare automatisk flytte nye ind. Det er meget vigtigt, at der ikke opstår den myte rundt om i kommunerne, at for hver gang det lykkes at finde plads ude i det frie samfund, eller hvad man nu skal kalde det, altså i en privat bolig, bliver der bare puttet en ny bosnisk krigsflygtning ind. Det er ikke tilfældet. Vi vil gradvis få udtyndet i den belægning, der er – og jeg tror, at alle her i Folketinget er enige om, at de bor alt for tæt – og vi vil i hvert fald meget gerne meget hurtigt ned på, at der kun bor omkring det halve antal i asylcentre.

Derved vil vi også få skabt mulighed for, at centrene gradvis kan omdannes til mere privatlignende beboelse. I nogle tilfælde kan man formentlig komme et pænt stykke længere ned end de 50 pct. På den måde kan jeg også afkræfte

den myte, der går om, at den kommune, der engagerer sig meget varmt i at få skaffet boliger ude i det almindelige samfund, skulle straffes ved, at der så automatisk flytter nogle nye ind. Sådan er det ikke; det er Kommunernes Landsforening og Indenrigsministeriet enige om.

Derudover har vi på en lang række områder også nærmet os en forståelse med hensyn til de økonomiske vilkår, som skal gælde for kommunerne omkring denne integrationsopgave.

Vi er også enige om, at det er en god idé at lade Flygtningehjælpen eller kommunerne stå for integrationen, og at der bliver valgfrihed for kommunerne. Jeg tror, som jeg også var inde på det i mit første indlæg, at vi dermed måske får skabt et lidt mere varieret og fleksibelt system, som i højere grad tager farve af de præcise samarbejdsvilkår, der nu engang findes i lokalsamfundene.

Når jeg siger det på den måde, er det ikke en kritik af Dansk Flygtningehjælp, som har løst integrationsopgaven på en lang række områder med stor snilde og også med gode resultater, men omvendt bør det vel være sådan, at hvis kommunerne nu selv i højere grad er gearet til at overtage opgaven, skal de selvfølgelig gøre det.

Så var der familiesammenføringsreglerne, og flere var inde på tallene. Jeg kan sige, at antallet, når det gælder indvanderes ægtefællefamiliesammenføring, er faldet drastisk. Det er faktisk faldet til knap og nap en tredjedel fra 1991 til 1994, nemlig fra 1821 til 666. Det er vel også vigtigt, at vi bruger en debat som den i dag til at bekræfte over for hinanden, at det vel ikke skal være sådan, at man overhovedet ikke har ret til at blive boende i Danmark, hvis man gifter sig med en udlænding.

Jeg vil godt sige, at jeg mener, at der i de meget stramme familiesammenføringsregler, vi har, ligger en række dilemmaer. Dem skal vi diskutere med hinanden, men jeg tror, at det er vigtigt, at man tager udgangspunkt i det konkrete fald, der har været, i stedet for at forsøge at skildre det, som om der er tale om en meget stor folkevandring.

Om hr. Søren Søndergaards indlæg vil jeg godt sige, at egentlig beskriver det meget godt det, som var en af mine vigtigste pointer: At på dette politikområde er der masser af dilemmaer, og der er, når det kommer til stykket, også mange tilfælde, hvor der ikke findes det, som jeg vil kalde for faste, blivende svar.